

Karel Hynek Mácha

„Vzešel máj! hlubokých muži želů!
tvou proč ještě bledost' kryje tvář?
V přírodu jdi, – zlatá slunce zář
růže lícím, poklid vrátí čelu!“

Vyjdu v slunce! Nad luhy zkvětlými
na západu jeho zář se stkvěla;
i má tvář se v jeho lesku rděla,
zdobená co růžemi novými.

Sklesna v prach, – za sluncem rozstru ruce;
borů šum, slavíka klokotání
k němu nesou mojí touhy lkání. –

Konec zdál se blízky mojí muce.
Zašlo slunce! – – Tma splynula šedá,
A má tvář jak jindy byla bledá.